

II

Søren Smed var født en Vinternat i Aaret 1820 i Søndbjerg i Thyland. Drengen kom til Verden som Førstegrøden af et Par unge Husmandsfolks frugtbare Kærlighed, og allerede længe før sin Tilsynekomst i den fattige Stue havde han givet sig tilkende som et utaalmodigt Væsen med en Djævel i Kroppen.

Begge Forældrene hørte til de sorte Jyder. Navnlig var Faderen mørk i Huden som en Tater. Der blev aldrig snakket om det, men man vidste godt, at der engang havde forvildet sig nogle Draaber Natmandsblod ind i hans Slægt.

Under Opvæksten maatte Drengen bestandig høre om, hvor sprælsk han havde været i sin Mors Liv, og at han straks efter Fødslen havde givet sig Luft i et stort Vræl, der grangivelig lød som et Hurra.

„Den Knægt bliver der sgu nok noget stort af,“ havde Jordermoderen sagt, og denne Spaadom kom til at sysselsætte ham mere, end det var godt for ham.

Efter sin Konfirmation blev han sat til Ambolten paa Grund af sine Kræfter. Han stod først fem Aar i Byens Smedje og arbejdede siden som Svend i et Jernstøberi i Aalborg. Her kom man snart paa det rene med, at der groede andet end bare Muskelkraft hos den store, tunge Thybo. Der sad baade et godt Hoved og et Par snilde Hænder paa ham. Selv skrev han hjem til Forældrene, at alle Folk i Aalborg kaldte ham for Mestersmeden. I hvert Brev skrød han med mange indbildte Bedrifter.

Men saa mødte han første Gang sin Skæbne i Skikkelse af en Gørtlersvend, som han en Dag traf sammen med i en Beværtning ved en Puns. De kom op at mundhugges, og da Søren i sin Størhedsfølelse kaldte den anden en Gimpernik, røg denne op og tog Vidner paa hans Mund.

Søren blev stævnet og maatte i Retten bøde ti Rigsdaler.

Først var han mousig og vilde ikke betale. Han havde hørt, at en Pranger, der paa Hjallerup Marked havde givet en Mand